R5230

Anointing "The Feet" of Christ

கிறிஸ்துவின் "பாதங்களை" அபிஷேகம் பண்ணுதல்

"இவள் தன்னால் இயன்றதைச் செய்தாள்." – மாற்கு 14:8

ஆண்டவரின் உதட்டிலிருந்து ஒரு உயர்ந்த புகழுரையை அவரது சீஷர்களில் யாருக்கும் நாம் நினைத்து பார்ப்பது அரிது. இயேசுவின் இந்த கூற்று ஒரு விசேஷித்த ஆறுதலாக இருக்க வேண்டும், குறிப்பாக சபையின் சகோதரிகளுக்கு. சத்திய ஊழியத்தில் சகோதரர்களைப் போல சகோதரிகளுக்கு சந்தர்ப்பமே கிடைப்பதில்லை. பெண் பாலினத்தவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட எல்லை இருக்கிறது. நிச்சயமாக மரியாளுக்கும் இருந்தது. அவளுக்கு இயேசுவுடன் கூடச்சென்று அவரது அனைத்து போதனைகளை கேட்கவும், அந்த வழியில் அவரோடு ஒத்துழைக்கவும் இராஜ்யத்தை அறிவிக்கவும் வல்லமையுள்ள காரியங்களை நடப்பிக்கவும் அனுப்பப்பட்ட எழுபது பேர்களில் ஒருவராகவும் இருக்க சலுகை கிடைக்கவில்லை.

இந்த கட்டுப்பாடுகளினால் மரியாள் ஊக்கம் குன்றாமல் அவள் பெற்றிருந்த அனைத்து சந்தர்ப்பங்களிலும் முன்னேற மிகவும் விழிப்பாக இருந்தாள். அவளும் அவளது குடும்பமும் இயேசுவின் விசேஷித்த நண்பர்களாக இருந்தனர். எவ்வளவு காலம் என்பதை நாம் அறியோம். ஆனால் அடிக்கடி அவர் அவர்களது வீட்டிற்குச் சென்றார் என்பதை நாம் அறிவோம். வேத வாக்கியங்களும் அதை சாட்சியமளிக்கிறது. "இயேசு மார்த்தாளிடத்திலும் அவளுடைய சகோதரியினிடத்திலும் லாசருவினிடத்திலும் அன்பாயிருந்தார்." (யோவான் 11:5)

லாசரு வியாதிப்பட்டிருந்த பொழுது அவனுடைய சகோதரிகள், "நீர் சிநேகிக்கிறவன் வியாதியாயிருக்கிறான்" என்று சொல்லியனுப்பினார்கள். அவர்கள் தங்களது விசுவாசத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் வெளிப்படுத்தி அவர் வார்த்தையை சொல்லி அனுப்புவரோ அல்லது ஒரு கைக்குட்டையை ஆசீர்வதிப்பாரோ அல்லது வேறு எதையாவது செய்வாரோ என்று வரக்கூடிய பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அவர் ஒரு விசேஷித்த குடும்ப நண்பராக இருந்தபடியால் அவர்களுக்காக அக்கறை கொள்வார் என்று உணர்ந்தனர்.

நமது கர்த்தர் தூரமாக இருந்த போது, லாசரு மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்ட பொழுது, அவர்களது விசுவாசத்துக்கு அது ஒரு பெரிய சோதனையாக இருந்திருக்க வேண்டும். நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு இயேசு பெத்தானியாவுக்கு வந்தார். நன்மையான எதையும் செய்ய மிகவும் தாமதமாக இருந்தது. மரியாள் இயேசுவின் பாதத்தருகே அமர்ந்து அவரது போதனைகளை கேட்டதை நாம் நினைக்கிறோம். தனது சகோதரன் விஷயத்தில் அவர் எந்த உதவியையும் அனுப்பவில்லை என்பதால் மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தாள். அவரை கனம் பண்ணக்கூட அவளுக்கு தோன்றவில்லை. அவர் வந்திருந்தார் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பிறகும் கூட அவள் வீட்டிலேயே இருந்தாள். அவரை வாழ்த்தக்கூட போகவில்லை. இயேசு கல்லறையிலிருந்து லாசரை அழைத்த பிறகு அவளது விசுவாசம், அன்பு மற்றும் வைராக்கியம் புதுப்பிக்கப்பட்டு, பலப்படுத்தப்பட்டது. அவளது விசுவாசம் கடுமையாக சோதிக்கப்பட்டு கடைசியாக வெற்றி கொண்டது.

இந்த தறுவாயில் அவர் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்னதாக அவர் எருசலேமுக்கு வந்த போது, வழக்கம் போல அவர்களது வீட்டிற்கு வந்தார். பிறகு லாசருவும், மரியாளும் மார்த்தாளும் விருந்து ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தார்கள். அதில் எருசலேம் நகரத்திலிருந்து சில பரியேசர்களும் வந்திருந்தனர். இந்த விருந்துக்கு பிறகு கழுதையில் எருசலேமுக்கு சென்றார். அப்பொழுது அவரது திரளான சீஷர்களால் ராஜாவாக அறிவிக்கப்பட்டார். எல்லாம் மிகவும் சாதகமாக நடப்பதாக காணப்பட்டது; சீக்கிரத்தில் ஜனங்கள் அவரை ராஜாவாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பது போல இருந்தது. (லூக்கா 19:37-40)

சிலர் முன்னரே ஆச்சரியப்பட்டிருந்தார்கள். சிலர் விசுவாசத்தில் தொடர்ந்திருந்தார்கள். இந்த நொடிப் பொழுதே கிறிஸ்துவின் மகிமையின் நேரம் என்று இவர்கள் நினைத்தார்கள். மேலும் தங்களது மகிமைக்கு கூட இதுவே நேரம் என்று நிச்சயமாக உணர்ந்தார்கள். அவர் எருசலேமுக்கு வந்த போது தேவாலயத்திலிருந்து காசுக்காரர்களை விரட்டினார். இதெல்லாம் அனுகூல காரியமாக காணப்பட்டது. பிற்பாடு சில பரிசேயர்களும் சதுசேயர்களும் அவரது போதனைகளில் குற்றம் காண முயற்சித்தார்கள். அவரது பதிலெல்லாம் நன்மைக்கு பதிலாக அவர்களுக்கு தீமையாகவே இருந்தது. ஆதலால் அவரிடம் இன்னும் கேள்வி கேட்க துணியவில்லை. (லூக்கா 20:40)

குற்றம் கண்டுபிடித்தல் அன்புக்கு எதிரானது

பொதுவான ஜனங்கள் இயேசுவுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். ஆனால் தலைவர்கள் மிகவும் அதிருப்தியடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் கூறியதாவது: "நாம் இவைகளை இப்படியே விட்டு விட்டால், ரோமர்கள் நம்மை மோசமாக நடத்தி நமக்கு எந்த சுதந்தரத்தையும் கொடுக்க மாட்டார்கள். இது நாம் அனைவருக்கும் அவமானத்தைக் கொண்டு வரும்." ஆகையால் பிரதான ஆசாரியன் கூறியதாவது: "ஜனங்களெல்லாரும் கெட்டுக் போகாதபடிக்கு ஒரே மனுஷன் ஜனங்களுக்காக மரிப்பது நமக்கு நலமாயிருக்கும்." (யோவான் 11 : 50) ஆனால் இந்த தீர்மானத்தை அமைதியாக வைத்திருந்தார்கள். ஆகையால் பிரதான ஆசாரியனும் மற்றும் ஆட்சியாளர்களும் இரகசியமாக வேலை செய்தார்கள்.

சிலுவையின் அறையப்படுவதற்கு முதல் நாள், இயேசு மறுபடியும் மார்த்தாள், மரியாள் மற்றும் லாசருவின் வீட்டில் இருந்தார். இந்த சமயத்தில் தான் மரியாள் தைலப்புட்டியை எடுத்து உடைத்து இயேசுவின் தலையின் மேல் ஊற்றினாள். அந்த தைலம் இக்காலத்தில் உள்ளதைப் போன்று சாதாரணமானதல்ல. அது விலையுயர்ந்த வாசனை தைலம். நளதம் என்றும் உத்தம தைலம். சிறிய ஒரு வெள்ளைக்கல் பரணியில் வைக்கப்பட்டு இருந்தது.

மரியாள் வெள்ளைக்கல் பரணியை உடைத்து – ஒரு வேளை மூடியை திறந்திருக்கலாம் – தைலத்தை ஊற்றியிருக்கலாம். அவர்களது விருந்தினராக அவர் வந்திருந்த போது அவள் செய்த காரியம், அவள் இயேசுவை கனப்படுத்தியதை வெளிப்படுத்தியது. நமது கர்த்தர் மரியாளுக்கு வெறும் பெரிய மனிதரல்ல. அவர் அவளுக்கு அதைக் காட்டிலும் பெரியவர். அவர் மேசியவாக இருந்தார். அந்த அளவுக்கு அவள் புரிந்திருந்தாள். அவள் அவரை தனது கர்த்தராக தொழுது கொண்டாள், பயபக்தியை காட்டினாள். இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு அவள் விலையேறப் பெற்ற வாசனை தைலத்தை அவர் மேல் ஊற்றி தனது பக்தியைக் காண்பித்தாள்.

சீஷர்களில் ஒருவனாகிய யூதாஸ் மரியாளை குறை கூறி சொன்னதாவது: "இது பணத்தை வீணாக்குவதாக இருக்கிறது. இந்த தைலம் மதிப்புள்ளதாக இருக்கிறது." இந்த காலத்தைக் காட்டிலும் அந்த தைலம் அந்த காலத்தில் மிகவும் மதிப்புள்ளதாக இருந்தது. தற்போது செயற்கை முறையில் ஒரு பூவைக் கூட பயன்படுத்தமால் எந்த நறுமணத்தையும் உருவாக்க முடியும். ஆனால் பழங்காலத்தில் அதைச் செய்வது மிகவும் விலையுயர்ந்ததாகும்.

யூதாஸ், மரியாளை குறை கூறினதால். அவனை நிறுத்தச் சொல்லி இயேசு கூறினதாவது: “அவளை விட்டு விடுங்கள், அவளை ஏன் தொந்திரவுபடுத்துகிறீர்கள்? என்னிடத்தில் நற்கிரியை செய்திருக்கிறாள்..... இவள் தன்னால் இயன்றதைச் செய்தாள்.” “அவள் தனது அன்பையும் பக்தியையும் வெளிப்படுத்தினாள். நீங்கள் என்னை பின்பற்றியது போல அவள் என்னை பின்பற்றவில்லை. அவள் ஸ்தீரியாக இருப்பதால் கட்டுப்பாடுகளை பெற்றிருந்தாள். ஆனால் இது ஒன்றுதான் அவளால் செய்ய முடிந்தது. அந்த ஒன்றைச் செய்தாள். அவள் செய்ததை நான் பாராட்டுகிறேன். என்னை அடக்கம் பண்ணுவதற்கு எத்தனமாக என்னை அபிஷேகம் பண்ணினாள்.” (மாற்கு 14:6,8)

அங்கீகாிப்புக்கான ஆண்டவரின் பாராட்டுரை

“என்னை அடக்கம் பண்ணுவதற்கு எத்தனமாக என்னை அபிஷேகம் பண்ணினாள்” என்ற இந்த வார்த்தைகளை ஆண்டவர் பயன்படுத்தியது நமக்கு விநோதமாக காணப்படலாம். சீஷர்கள் அவர் மரிக்கமாட்டார் என்று நினைத்தார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குள்ளான வாக்குவாதங்களை நிறுத்தினால், இயேசு விநோதமானவைகளை சொல்லுகிற பழக்கமுடையவராக இருந்தார். அவர்கள் அவரை விட்டு போயிருப்பார்கள். ஒரு சமயத்தில் அவர் கூறியிருந்ததாவது: “நீங்கள் மனுஷ குமாரனுடைய மாம்சத்தை புசியாமலும், அவருடைய இரத்தத்தை பானம் பண்ணாமலும் இருந்தால் உங்களுக்குள்ளே ஜீவன் இல்லை.” (யோவான் 6:53) இந்த வார்த்தைகள் அவர்களை அதிகமாக குழப்பியிருந்தது. அவர், தான் சிலுவையிலறையப்பட போகிறதைப் பற்றி சொன்ன போது, எப்படி உண்மையில்லாத வார்த்தைகளை அவர் பேசலாம் என்று நினைத்தார்கள். பரிசுத்த பேதுரு, “இது உமக்கு நேரிடக் கூடாதே, இது உமக்கு சம்பவிப்பதில்லை” என்று சொன்ன பொழுது, இயேசு அவரை கடிந்து கொண்டார். (மத்தேயு 16:22,23)

இந்த வார்த்தைகளும், இந்த காரியங்களும் எதிர்கால நாட்களில் அவர்களது ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இப்படியாக அவர்களது விசுவாசம், நம்பிக்கை மற்றும் எதிர்பார்ப்பு எல்லாம் பலப்படுத்தப்பட்டு மிகவும் விலையேறப் பெற்றதாக ஆக்கப்பட்டன. இப்படியாகத்தான் நமது விசுவாசம் பலப்படுத்தப்படுகிறது.

மரியாளிடம் இயேசு கூறின வார்த்தைகளை நாம் நமக்கு பொருத்திப் பார்க்கும் போது, மரியாளின் செயலின் அங்கீகாரத்தைக் காட்டிலும், மேலான புகழுரைகளை ஆண்டவரின் உதடுகளிலிருந்து யாரும் பெற்றிருக்க முடியாது என்பதை நாம் காணக்கூடும். வெளியரங்கமாக இது அர்த்தப்படுத்துகிறதாவது: அவளால் இதற்கு மேல் எதுவும் செய்ய முடியாது. அவளால் இயன்றதை செய்திருக்கிறாள். இந்த வார்த்தைகளில் நாம் எல்லாருக்குமான ஊக்குவிப்பு இருக்கிறது. எனினும் சகோதரர்கள் நம்மை குறை கூறுவார்கள். நாம் கர்த்தருக்கு உண்மையாக இருக்கிறோம் என்பதில் உறுதியாக இருப்போம் என்றால், அவர் நம்மைப் பற்றி அனுதாபத்துடன் “இது அவர்களால் செய்யப்பட்ட பெரிய காரியமல்ல, ஆனாலும் தங்களால் இயன்றதைச் செய்தார்கள்” என்று கூறுவார். நம்முடைய பரம பிதாவானவர் கீழே நம்மை பார்க்கும் பொழுது, நாம் மிகவும் குறைவானதை செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை காண வேண்டும். எனினும் பரம பிதாவானவர் கீழே நம்மை பார்த்து, நம்மால் முடிந்ததை நாம் செய்ய முயற்சித்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை காண்கிறார் என்பதை நாம் அறிவது நமக்கு ஆறுதலான காரியம்.

இந்த வசனம் சகோதரிகளுக்கு மிகவும் உற்சாகம் அளிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்கு ஊழியம் செய்யக்கூடிய மிகவும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையில் விசேஷித்த சந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் பெறுகிறார்கள். சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கால்களை கழுவுதல் முதலான சரீரத்திற்கு ஊழியம் செய்யக்கூடாது என்பதை இது அர்த்தப்படுத்தவில்லை. ஆனால் இது தலை மற்றும் பாதங்களை அபிஷேகம் பண்ணுகிற விசேஷித்த சகோதரிகளின் சலுகையை குறிப்பிடுகிறது.

உண்மையான பாதங்களுக்கு உண்மையான நறுமண தைலம்

நாம் தற்காலத்தில் பாத அங்கங்கள் என்று அழைக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம். இந்த கூற்று தற்காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற சபையின், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் கடைசி அங்கங்களுக்கு விசேஷமாக பொருந்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. “பாதங்களை அபிஷேகம் பண்ணுதல்” என்ற சொற்றொடர், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் எந்த அங்கத்திற்கும், செய்யக்கூடிய ஊழியம் அவருக்கு செய்யக்கூடியதாக மதிப்பிடப்படும் என்ற உண்மைக்கு கவனத்தை ஈர்ப்பதாக காணப்படுகிறது. இப்படி ஊழியம் செய்கிற அனைவரையும் பார்த்து, அவர்கள் தங்களால் இயன்றதைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று அவர் கூறுவார்.

இந்த விஷயத்தில் மரியாளின் செய்கையும், அவளது ஆழ்ந்த பணிவும் அடுத்த நாளின் அப்போஸ்தலர்களின் நடக்கைகளுக்கு விநோதமானதாக, மாறுபாடானதாக இருந்தது. அவர்கள் பஸ்கா இராப்போஜனத்திற்கு கூடியிருந்த போது, ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்ய மனதில்லாமல் தங்களை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக உணர்ந்தனர். அவர்கள் சிங்காசனத்தில் ராஜாக்களாக இருக்கப்போகிறார்கள். ஆகையால் தாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் கால்களை கழுவிக் கொள்ள போவதில்லை. அது மாத்திரமல்ல, தங்களது ஆண்டவரின் கால்களை கழுவப் போவதில்லை. பிறகு ஆண்டவர் அவர்களது கால்களை கழுவி அவர்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணத்தை வைத்தார்.

ஒருவரையொருவர் கனப்படுத்துவதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் பண்ணவும், ஒருவருக்கொருவர் மனதைப் பலப்படுத்துவதற்கும் நாடுவதற்கு இது ஒரு விசேஷித்த நேரம். வாசனைத் தைலம் அன்பு மற்றும் பக்திக்கு அழகான ஒரு சித்திரம். ஒருவருக்கொருவர் தயவாக பேசி எப்படி நறுமணத்தை ஒருவருக்கொருவர் ஊற்றிக்கொள்வது என்பதையும், ஒருவரிடம் இருக்கும் மேன்மை என்ன என்பதை காண நாடுவதையும் அது விளக்குகிறது. “ஆதலால், நீங்கள் பிரியமான பிள்ளைகளைப் போல தேவனை பின்பற்றுகிறவர்களாகி, கிறிஸ்து நமக்காக தம்மை தேவனுக்கு சுகந்த வாசனையான காணிக்கையாகவும் பலியாகவும் ஒப்புக்கொடுத்து தம்மில் அன்பு கூர்ந்தது போல, நீங்களும் அன்பிலே நடந்து கொள்ளுங்கள்.” (எபேசியர் 5: 1,2)